

Arrest

nr. 116 816 van 13 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. KLAPWIJK en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op 20 november 2013 en heeft zich vluchteling verklaard op 21 november 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 november 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 5 december 2013.

1.3. Op 10 december 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Azeri afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. U woonde in een wijk met veel Armeniërs en twee Armeense kerken. Toen uw vader in de zesde maand van 1392 (Iraanse kalender; stemt overeen met augustus-september 2013 in de Gregoriaanse kalender) moest geopereerd worden, besloot u voor een spoedig herstel te bidden. U wenste uw gebeden tot de God van de Armeense katholieken te richten en daarom vroeg u aan M.(...) A.(...), een jeugdvriend van wie u wist dat hij regelmatig met Armeense christenen optrok, u in contact te brengen met de katholieke kerk. Hierna vonden twee katholieke bijeenkomsten – een keer bij u thuis en een andere keer bij A.(...), een vriend van M.(...) – plaats waarin over het katholicisme gesproken werd en in de evangeliën gelezen werd. Hierbij waren M.(...), A.(...), uw vriendin M.(...) – die officieel M.(...) A.(...) heet –, een zekere S.(...) en uzelf aanwezig. U beschouwde zich vanaf dan als katholiek, zelfs al was u nog niet gedoopt. Ongeveer twee weken nadat u M.(...) over uw interesse voor het katholicisme sprak, ontving u van hem een telefoontje. Hij vertrouwde u toe dat hij vernomen had dat A.(...) gearresteerd was. Hij raadde u aan om te vluchten. Daarop verliet u onmiddellijk Iran en kwam via Istanboel (Turkije), waar u ongeveer een tweetal maanden verbleef, naar België, waar u op 21 november 2013 een asielaanvraag indiende. Van de zoon van uw broer hoorde u nog dat een persoon in burger naar u had rondgevraagd in de wijk. U wenst niet naar Iran terug te keren uit vrees er naar aanleiding van uw interesse voor en uw bekering tot het katholicisme gearresteerd en geëxecuteerd te zullen worden. U legde geen documenten ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas neer.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan er aan uw beweerde (symbolische) bekering tot het katholicisme geen enkel geloof gehecht worden. Hoewel uit uw verklaringen onomstotelijk blijkt dat u inderdaad stukken uit de Bijbel en meer bepaald uit de Evangeliën gelezen heeft, is uw kennis betreffende de meest essentiële aspecten van de katholieke leer totaal ontoereikend. Zo wist u niet eens wat Pasen – het belangrijkste katholieke feest – betekent. U verklaarde verkeerdelijk dat dit een soort doopsel met water is en dat dit feest verwijst naar de passage in de Bijbel waarin Johannes de Doper mensen in de Jordaan doopt (CGVS p. 5). De verschillende christelijke gebeurtenissen/feesten in de loop van de heilige/goede week voor Pasen kon u niet duiden. U verklaarde enkel Kerstmis en Pasen als christelijke feesten te kennen (CGVS p. 5). Voorts wist u weliswaar dat Jezus op een vrijdag aan het kruis overleden is, maar kon u niet zeggen hoe deze dag in de christelijke traditie genoemd wordt. U wist evenmin welk feest de zondag erop gevierd wordt (CGVS p. 8). U wist dat Jezus een avondmaal hield op de donderdag voor zijn overlijden; u wist echter helemaal niet hoe dit Laatste Avondmaal op erg regelmatige tijdstippen (met name tijdens de consecratie in de eucharistievieringen) in de katholieke traditie herdacht wordt (CGVS p. 8). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de Katholieke Kerk de eucharistie beschouwt als de bron van alle christelijke leven, de samenvatting en het hoogtepunt van het christelijke geloof. Voorts verklaarde u nog nooit een kruisteken gemaakt te hebben. Toen u gevraagd werd om een kruisteken te maken, maakte u verkeerdelijk volgende beweging: u plaatste eerst uw hand op de linkerschouder, daarna op de rechterschouder en uiteindelijk daartussen in de borststreek (CGVS p. 22). Dat u noch het belangrijkste katholieke feest, met name Pasen, noch de belangrijke katholieke feesten in de week voor Pasen, noch de betekenis van de eucharistie, het belangrijkste katholieke sacrament dat als hoogtepunt van het geloof wordt beschouwd, kan duiden, hoewel dit voor een praktiserende en overtuigde katholiek essentiële momenten zijn in zijn geloofsbeleving en hoewel hiervoor geen diepgaande geloofskennis en/of -studie vereist is, zet uw bewering zich vanuit een oprechte overtuiging tot het katholicisme te hebben bekeerd volledig op losse schroeven.

Voorts had u een bijzonder gebrekkige kennis over de mensen met wie u samen bijeenkomsten hield in een soort 'huiskerk'. U verklaarde met vier anderen, met name uw vriendin M.(...), A.(...), uw vriend M.(...) en een zekere S.(...), katholieke bijeenkomsten gehouden te hebben. U kende echter niet eens de volledige naam van A.(...) en S.(...); u wist voorts niet eens of A.(...), M.(...) en S.(...) gedoopte katholieken waren. U heeft zelfs niet eens gevraagd of ze gedoopt waren (CGVS p. 14).

Het geheel van bovenstaande bevindingen ondermijnt op fundamentele wijze uw beweringen betreffende uw katholieke geloofsovertuiging.

Gezien er aan uw beweerde geloofsovertuiging geen geloof gehecht kan worden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw bewering dat u naar aanleiding van de arrestatie van A.(...), die u mogelijks bij de Iraanse autoriteiten verklikt zou kunnen hebben, Iran diende te ontvluchten. Dat uw

verklaringen ter zake de nodige waarachtigheid ontberen, blijkt tevens uit een voorname tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u vier à vijf maanden daarvoor zich begon te interesseren voor het katholicisme en dat ongeveer twee maanden voor het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken A.(...) werd gearresteerd (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 3.5). U voegde hieraan op de Dienst Vreemdelingenzaken toe dat u twee maanden geleden uit Iran vertrokken was (verklaring DVZ, vraag 33). Deze verklaringen impliceren dat **A.(...) pas na een paar maanden nadat u interesse begon te krijgen voor het christendom gearresteerd werd**. Op het Commissariaat-generaal beweerde u echter dat u ongeveer vier maanden voor het gehoor, i.e. in de loop van de zesde maand van 1392 (augustus-september 2013), zich begon te interesseren voor het christendom en dat u **nauwelijks twee weken later de benen diende te nemen omdat u vernomen had dat A.(...) was gearresteerd** (CGVS p. 2, 14). U voegde hieraan nog toe dat u vier maanden voor het gehoor op het Commissariaat-generaal uit Iran was vertrokken (CGVS p. 12). Hiermee geconfronteerd, weet u de tegenstrijdigheid aan een fout (CGVS p. 22), maar gaf u geen enkele afdoende uitleg hiervoor.

Dat de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas op de helling staat, blijkt voorts ook uit de vaststelling dat u geen enkel nieuws heeft over het lot van uw medegelovigen met wie u christelijke bijeenkomsten hield. Zo weet u niet wanneer en waar A.(...) werd gearresteerd, door wie dit precies gebeurde, of er nog anderen ook werden gearresteerd, of hij nog steeds wordt vastgehouden, of hij veroordeeld is. U heeft, met uitzondering van een eenmalig telefoontje vanuit Turkije naar M.(...), wiens telefoon evenwel uit stond, geen enkele informatie trachten in te winnen over het lot van A.(...). Evenmin heeft u na het mislukte telefoontje naar M.(...) geprobeerd na te gaan wat er met M.(...) eventueel aan de hand kon zijn. Nochtans onderhoudt u nog steeds contact met uw familie. U heeft uw familie niet gevraagd om M.(...) te contacteren om meer nieuws te weten te komen over A.(...) of om na te gaan wat er met M.(...) aan de hand was (CGVS p. 15, 16). Uw uitleg dat u het niet aan uw familie heeft gevraagd omdat u zelf getracht had M.(...) te contacteren en hij niet antwoordde op uw oproep (CGVS p. 15, 16) volstaat geenszins. Ook op andere manieren, bijvoorbeeld door een zoektocht op het internet, heeft u niet getracht meer te weten te komen. U zou hier niet aan gedacht hebben (CGVS p. 16). Van iemand die vervolging vreest door de Iraanse autoriteiten en daarom besluit zijn land van herkomst te verlaten, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die aspecten die deel uitmaken van de kern van zijn vrees en zijn vluchtrelaas. Dat u nauwelijks pogingen heeft ondernomen om zich te informeren over het lot van uw medegelovigen, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een dergelijk gebrek aan interesse doet wederom ernstig afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Bijkomend is het ook maar weinig aannemelijk dat u uw vriendin, die evenzeer betrokken was bij voornoemde geloofsbijeenkomsten en zichzelf ook als katholiek beschouwt en die zich aldus in een zelfde positie als u bevond na de aanhouding van A.(...), achterliet in Iran (CGVS p. 10). Uw uitleg dat uw vriendin geen gevaar loopt zoals u omdat zij officieel M.(...) A.(...) heet en niemand haar echte naam kent, ook A.(...) niet, en zij elders woont en men geen telefoonnummer of adres heeft van haar, alsook uw uitleg dat u en A.(...) vrienden zijn van M.(...) en dat er geen link is tussen hen en M.(...) (CGVS p. 9, 18, 19) zijn geenszins afdoende. A.(...) zou immers geweten hebben dat jullie een relatie hebben en, indien de Iraanse autoriteiten A.(...) zouden hebben kunnen doen bekennen dat u en M.(...) een relatie hadden, dan zou een eenvoudig buurtonderzoek aan uw woonplaats of bij uw familie gemakkelijk kunnen aantonen wie de vrouw is met wie u reeds 15 jaar een relatie heeft (CGVS p. 9, 18). Gezien u geenszins absoluut zeker kan zijn van het feit dat de Iraanse autoriteiten niet zouden kunnen achterhalen wie M.(...) werkelijk is, is het feit dat u haar in Iran achterliet een bijkomend element dat de geloofwaardigheid van uw relaas onderuit haalt.

Bovenstaande vaststellingen nopen er toe te besluiten dat er aan de door u voorgehouden bekering en het door u geschetste vluchtrelaas geen enkele geloof meer kan worden gehecht.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage toegevoegd aan uw administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, § 4, b) en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker in een eerste onderdeel aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte stelt dat er in zijn hoofde geen geloof kan gehecht worden aan zijn "interesse voor en bekering tot het christelijk geloof". Volgens verzoeker blijkt uit het gehoorverslag dat het Commissariaat-generaal bij het onderzoeken van de gegrondheid van zijn asielaanvraag geen enkele deugdelijke poging heeft ondernomen om de asielmotieven te onderzoeken in het licht van de criteria die worden aangereikt door wettelijke relevante bepalingen op dat punt, te weten het deelnemen aan formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer en het vormen van een persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging is gebaseerd. Verzoeker vervolgt dat het Commissariaat-generaal zich in de bestreden beslissing beperkt tot het aftekenen van zijn verklaringen in het licht van een Wikipedia informatieblad (voornamelijk historische en symbolische gegevens) en zij op grond daarvan vervolgens tot het besluit komt dat de zogenaamd onvoldoende kennis van de historische feitelijkheden van het christelijk geloof – *quod certe non* – in zijn hoofde tot het besluit moet lijden dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn zeer recente en nieuwe geloofsbelijdenis. Verzoeker betwist de opmerking in de bestreden beslissing dat zijn kennis van het christendom te beperkt zou zijn om zijn bekering geloofwaardig te maken. Hij meent dat uit het gehoorverslag op voldoende wijze blijkt dat hij beschikt over een afdoende basiskennis van het christelijk geloof, zeker afdoende om op een geloofwaardige wijze een interesse voor of een bekering tot deze godsdienst minstens aannemelijk te maken, te meer als men rekening houdt dat met het feit dat deze bekering pas relatief zeer recent concrete vormen heeft aangenomen in zijn hoofde.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte stelt dat hij een summiere kennis had over zijn medegelovigen met wie hij bijeenkomsten hield in een "huiskerk". Verzoeker is de mening toegedaan dat het opgeworpen gebrek aan kennis omtrent de verdere namen van deze personen niets afdoet aan zijn geloofwaardigheid en zijn bekering tot het christendom. Hij wijst er voorts op dat hij sinds enige weken opgesloten is in het gesloten centrum, wat het voor hem zeer moeilijk maakt om snel recente en concrete informatie in te winnen omtrent het lot van zijn geloofsgenoten. Tot slot voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op geen enkele wijze aantoonde dat het niet geloofwaardig zou zijn dat er geen enkele band zou bestaan tussen M. en zijn overige medegelovigen, los van de vraag of deze bevraging überhaupt pertinent is om de geloofwaardigheid van zijn recente en nieuwe geloofsbelijdenis te meten.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een oproeping door de autoriteiten en een foto van verzoeker voor een kerk.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde (symbolische) bekering tot het katholicisme daar zijn kennis betreffende de meest essentiële aspecten van de katholieke leer totaal ontoereikend is, zoals omstandig en gedetailleerd wordt toegelicht, (ii) hij een bijzonder gebrekkige kennis had over de mensen met wie hij samen bijeenkomsten hield in een soort 'huiskerk', (iii) gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde geloofsovertuiging, evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij naar aanleiding van de arrestatie van A., die hem mogelijks bij de Iraanse autoriteiten verklikt zou kunnen hebben, Iran diende te ontvluchten, temeer hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het tijdstip waarop A. gearresteerd werd (een paar maanden dan wel twee weken nadat verzoeker interesse begon te krijgen voor het christendom), (iv) hij geen enkel nieuws heeft over het lot van zijn medegelovigen met wie hij christelijke bijeenkomsten hield en hij nauwelijks pogingen heeft ondernomen om zich hierover te informeren en (v) het maar weinig aannemelijk is dat hij zijn vriendin, die evenzeer betrokken was bij voornoemde geloofsbijeenkomsten en zichzelf ook als katholiek beschouwt en die zich aldus in eenzelfde positie bevond na de aanhouding van A., achterliet in Iran.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te

begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 10 december 2013 (CG nr. 1301339), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.1. Na lezing van het administratief dossier concludeert de Raad dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen. In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient de Raad immers vast te stellen dat verzoekers relaas op een aantal cruciale punten geloofwaardigheid ontbeert.

2.4.2. De Raad benadrukt te dezen dat verzoekers vermeende bekering het kernaspect van zijn asielrelaas betreft. Echter, na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn correct te antwoorden op relatief eenvoudige geloofsvragen. Zo wordt in de bestreden beslissing correct opgemerkt dat hij noch het belangrijkste katholieke feest, met name Pasen, noch de belangrijke katholieke gebeurtenissen/feesten in de week voor Pasen, noch de betekenis van de eucharistie, het belangrijkste katholieke sacrament dat als hoogtepunt van het geloof wordt beschouwd, kan duiden en hij er tijdens het gehoor niet in slaagde om op een correcte manier een kruisteken te maken (administratief dossier, stuk 4, p. 5, p. 8 en p. 22). In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift betreffen deze lacunes in verzoekers kennis geenszins geschiedkundige feiten en symbolische gegevens van het christendom doch hebben zijn onwetendheden betrekking op voor een praktiserende en overtuigde katholiek essentiële momenten in zijn geloofsbelevens. De Raad acht het dan ook ongeloofwaardig dat verzoeker zich zou hebben bekeerd tot het christendom – wat een ingrijpende en fundamentele beslissing is in het leven van de gelovige en een weloverwogen keuze dient te zijn daar hieraan de nodige risico's zijn verbonden – terwijl hij niet blijkt te beschikken over hoger aangehaalde elementaire kennis van zijn nieuwe geloofsovertuiging, kennis die van een nieuwe en overtuigde bekeerling redelijkerwijs mag worden verwacht. Van een asielzoeker die beweert nood te hebben aan internationale bescherming omwille van zijn bekering tot het christendom kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij deze bekering ook aannemelijk kan maken, *quod non in casu*. Gelet op de in de bestreden beslissing aangehaalde lacunes in verzoekers kennis kan in zijn hoofde bezwaarlijk een doorgedreven religieuze overtuiging worden aangenomen. Dat verzoeker op bepaalde kennisvragen wél het correcte antwoord kon geven doet niets af aan het voorgaande en vermag niet de beoordeling van zijn asielaanvraag in positieve zin om te buigen aangezien deze kennis door studie kan zijn verworven.

2.4.3. Dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering betreffende zijn geloofsovertuiging blijkt andermaal uit zijn vage en ondoorleefde verklaringen omtrent de wijze waarop zijn interesse in het christendom is ontstaan en de manier waarop hij met zijn nieuwe geloofsgenoten in contact is gekomen. Zo verklaart hij dat zijn vader ziek was, dat hij heel veel Armeniërs zag die hulp vroegen aan God en dat hij daarom bij de Armeniërs hulp ging vragen aan hun God. Hij zou uitleg over hetatholicisme gevraagd hebben aan zijn vriend M., die zelf geen Armeniër is maar die in contact zou hebben gestaan met Armeniërs. Nochtans weet verzoeker niet of M. zelf katholiek is, noch of hij gedoopt is. Verzoeker verklaarde dat M. er nooit voor uitgekomen is dat hij katholiek is. Gevraagd hoe verzoeker dan wist dat M. interesse had voor en een zekere kennis had over hetatholicisme, verklaarde verzoeker *“Omdat ik met hem in dezelfde wijk woonde.”* Gevraagd of M. dan te koop liep met zijn interesse voor hetatholicisme, stelde verzoeker *“Neen, hij vertelde niets. Hij heeft me dat ook niet verteld. Ik zag dat hij het wist.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 3-4). Dergelijke nietszeggende verklaringen kunnen de Raad bezwaarlijk overtuigen en laten niet toe enig geloof te hechten aan verzoekers beweringen als zou hij door M. geïntroduceerd zijn in een ‘huiskerk’ en hij twee katholieke bijeenkomsten zou hebben bijgewoond. Dit klemte des te meer daar hij ook van de twee andere deelnemers aan deze bijeenkomsten behoudens hun voornaam niet de minste informatie kan verschaffen en hij zelfs niet kan verduidelijken of zij gedoopte katholieken waren (administratief dossier stuk 4, p. 14).

2.4.4. Voorts relateert ook verzoekers gebrek aan initiatief om informatie te vergaren over het lot van zijn medegelovigen met wie hij christelijke bijeenkomsten hield de door hem geschetste vrees. De argumentatie dat hij sinds enige weken opgesloten is in het gesloten centrum, wat het voor hem zeer moeilijk maakt om snel recente en concrete informatie in te winnen kan de Raad niet overtuigen vermits van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij al het mogelijke doet om actuele informatie te bekomen die zijn relaas kan ondersteunen. Dergelijke actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees correct te kunnen inschatten en zijn eventuele nood aan internationale bescherming te kunnen beoordelen. Dat hij hiertoe amper inspanningen heeft geleverd, zoals correct wordt toegelicht in de bestreden beslissing, wijst naar het oordeel van de Raad op een manifest gebrek aan interesse en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Verzoekers opsluiting in een gesloten centrum belette hem overigens niet om nog nieuwe documenten ter staving van zijn asielaanvraag te verkrijgen. Dit gegeven impliceert noodzakelijkerwijs dat hij contacten onderhoudt met zijn land van herkomst en dat hij derhalve tevens in de mogelijkheid was om zich te informeren omtrent het lot van zijn medegelovigen, wat hij echter duidelijk heeft nagelaten te doen.

2.4.5. Gelet op deze vaststellingen oordeelt de Raad dat *in casu* geen sprake is van bekering. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij naar aanleiding van de arrestatie van A., die hem mogelijks bij de Iraanse autoriteiten verklikt zou kunnen hebben, Iran diende te ontvluchten. Dit klemmt des te meer daar hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het tijdstip waarop A. gearresteerd werd (een paar maanden dan wel twee weken nadat verzoeker interesse begon te krijgen voor het christendom). Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift niet de minste poging om deze tegenstrijdigheid in zijn verklaringen te verklaren of te weerleggen zodat de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing onverminderd overeind blijven en beschouwd worden als zijnde hier hernomen.

Dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen blijkt eens te meer uit het gegeven dat hij zijn vriendin M., die evenzeer betrokken was bij voornoemde geloofsbijeenkomsten en zichzelf ook als katholiek beschouwt en die zich aldus in eenzelfde positie bevond na de aanhouding van A., achterliet in Iran. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kan verzoeker er immers geenszins absoluut zeker van zijn dat de Iraanse autoriteiten niet zouden kunnen achterhalen wie M. werkelijk is. De argumentatie in het verzoekschrift vermag niet afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen dienaangaande van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die dan ook door de Raad worden overgenomen en tot de zijne worden gemaakt.

2.4.6. De door verzoeker als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

Het document opgesteld in het Perzisch, in het verzoekschrift omschreven als "oproeping door autoriteiten", is niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk Bbesluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan en dit stuk derhalve niet in overweging wordt genomen.

De foto van verzoeker voor een kerk is niets meer dan dat en zegt niets over zijn geloofsovertuiging. Dit klemmt des te meer daar uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij nooit in een van de twee Armeense kerken in zijn wijk binnen is geweest (administratief dossier, stuk 4, p. 4).

2.4.7. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit het voorgaande, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk,

geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. Gelet op het geheel van de motieven van de bestreden beslissing, welke in voorliggend verzoekschrift niet op dienstige wijze worden ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.6. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. Waar verzoeker *in fine* vraagt om minstens de bestreden beslissing nietig te verklaren en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS